

непослушнитѣ биватъ строго наказвани, и това е добро; но, както казахъ, природнитѣ красоти тогава не бѣха още поставени подъ защита на закона.

Презъ единъ хубавъ день влѣзохъ въ Портерсвилъ, — едно малко поселище, разположено въ западнитѣ склонове на Сиера Невада. Времето бѣше горещо. Влѣзохъ въ една малка кръчма да успокоя жаждата си съ ледена вода и чаша виски. За моя голѣма изненада въ кръчмата седѣше човѣкъ, който по външностъ напомняше нѣкого отъ моитѣ стари познайници. Кой бѣше този господинъ съ дългитѣ крака и огромни ботуши? Като се взрѣхъ внимателно, видѣхъ, че тукъ е моятъ старъ приятель Билъ Робертсонъ, съ когото много пѣти сме ходили въ разни излети.

Вмѣсто поздравъ той ме тупна по рамото съ широката си ржка и каза:

„Предполагамъ, че въ чантата си носишъ тютюнъ за моята лула и че утре ще дойдешъ съ мене да свалимъ бащата на лесоветѣ!“

Тютюнъ имахъ достатъчно. Робертсонъ получи потрѣбното количество.

Но какво подразбираше той подъ думитѣ „баща на лесоветѣ“, не можахъ да се досѣтя веднага. После разбрахъ, че това е най-голѣмото и най-старо дърво на свѣта, единъ екземпляръ отъ прочутитѣ вилингтони, чийто върхове стърчатъ надъ земята по-горе отъ най-високитѣ черковни камбанарии и достигатъ възраст повече отъ хиляда години. До сега съмъ виждалъ два пѣти такова чудно дърво въ скалнитѣ долини на Сиера Невада, но казаха ми, че на други мѣста има по-дебели и по-стари екземпляри отъ тѣзи горски гиганти.